

достигаха 2 метра, и едничкото му око свѣтѣше необикновено. Когато се опитахъ да се приближа до него, водачътъ му се развика още отдалечъ, да се пазя. Иумбо не можеше да търпи никакъвъ възрастенъ човѣкъ около себе си. Керванътъ, въ който бѣше той, трѣбваше да остане нѣколко седмици въ селището. Слоноветѣ вечерно време ги пущаха на свобода, за да си търсятъ храна сами, а сутринъ пазачитѣ се прѣскаха изъ горитѣ и съ необикновенъ усѣтъ намираха повѣренитѣ имъ животни. Изключение правѣше само Иумбо. Него завързваха вечеръ съ дебела верига за предния кракъ, слагаха накосена трева и млади сжчки предъ него и го оставяха самъ. Само деца пущаха при него. Стариятъ и зълъ Иумбо веднага се укротяваше, играеше си съ децата, люлѣше ги на хобота си и по цѣли часове радостно скимтѣше, когато виждаше деца около себе си. По-късно азъ научихъ историята на Иумбо.

Прѣди нѣколко десетки години той билъ единъ отъ най-прочутитѣ слонове въ Малака. Изученъ да лови тигри, той билъ много пѣргавъ и сръченъ и затова го търсѣли за всѣки такъвъ случай. Съ своята ловкостъ и подвижностъ той веднажъ спасилъ живота на единъ отъ малайскитѣ князе, който не на време се прецелилъ и позволилъ съ това на единъ тигъръ да скочи върху главата на Иумбо и му издращи по този начинъ едното око. Оттогава той нѣмалъ довѣрие къмъ никой другъ възрастенъ човѣкъ, освенъ къмъ своя пазачъ, и затова станалъ невъзможенъ за ловъ. Сега той прекарваше старинитѣ си като носачъ на медна руда, която копаеха на северъ въ планинитѣ на полуострова.